

Lille Mille

Av Ellen Rye-Johnsen

Lille Mille er 6 år. Hun er en søt hare som skal begynne på skolen i morgen. Store blå øyne, lange hvite ører, en liten rosa nese og tre fregner på hvert kinn. Akkurat nå ligger hun i sengen sin for å sove, men lille Mille klarer ikke sove. Hun er så spent på hvordan den første skoledagen blir. I barnehagen ble hun ofte mobbet av de andre dyrene, fordi hun er døv. De store lange ørene hennes er til ingen nytte, sier de i barnehagen. De sier det ikke direkte til henne, for det kan hun jo ikke høre. Men de tegner tegninger av henne med store kryss over ørene. Bare ikke de nye klassekameratene blir likedan, tenker lille Mille.

Lille Mille er på vei hjem fra sin første dag på skolen. Før hun er hjemme, må hun igjennom en skog. Ikke en hvilken som helst skog. Det er akkurat den skogen hvor de store hare-barna holder til. Og yndlingsleken deres, er å skremme små harer. Små harer som lille Mille. Hun prøver å snike seg inn i skogen for ikke å bli lagt merke til. Det blir plutselig veldig vindstille. Litt for stille synes lille Mille. Plutselig dukker en av de store harene opp bak henne. Han er så stor, at for å se han i øynene, må du lene hodet så langt bak du klarer. Det store hare-barnet viser hodegni med hendene sine. Hodegni er det verste lille Mille vet. Hun løper alt hun orker. Aldri før har det vært så vanskelig å løpe fort. Hun må virkelig konsentrere seg for å holde balansen og stable det ene beinet foran det andre. Men før hun vet ordet av det, har lille Mille falt nedi en stor grop. Det er den største gropa hun har sett. Hun prøver alt hun kan for å komme seg opp fra gropa, til ingen nytte.

Mille ser det store hare-barnet som står over gropa. Hun fortsetter likevel å prøve å komme seg opp av gropa. Det store hare-barnet ler og mener at det å komme seg opp fra den gropa kan hun like gjerne gi opp. Det er alt for langt opp. Deretter sier han at Mille like gjerne kan legge seg ned og dø. Å gi opp, vil være en tjeneste for seg selv. Lille Mille kjenner etter på kroppen sin og merker at hun ikke orker mye mer. Hun gir etter og legger seg ned for å dø.

Lille Mille ser opp. Hun ser det store hare-barnet fortsatt står der. Han skriker til henne nok en gang. Se der, ja. Endelig har du skjønt det. Bare ligg der du. Lille Mille prøver igjen å komme seg opp fra gropa. Det virker nyttesløst, men hun gir seg ikke. Hun skal klare å komme seg opp tenker hun. I ett siste kraftforsøk snubler lille Mille i ørene side

idet hun skal hoppe opp. Hun detter ned i gropa og lander på hodet. Det store hare-barnet fortsetter å snakke om hvor dårlig hun er, og at hun aldri kommer til å klare det. Lille Mille flytter vekk ørene sine fra ansiktet. De lange, dumme og nytteløse ørene, tenker hun. Akkurat da kommer hun på en ide. Kanskje ørene ikke er så nyttesløse allikevel. Hun tar sats, denne gangen med både bein og ører. Endelig klarer hun å hoppe opp fra gropa til sikkerhet.

I det hun lander trygt oppe spør det store hare-barnet henne hvorfor hun ikke bare gav seg. Han sa jo til henne gang på gang at hun måtte gi opp, at hun likeså godt kunne legge seg ned og dø. Lille Mille forstår lite av det han prøver å fortelle henne. Istedenfor å prøve å tyde det, gir hun ham en stor klem. Det store harebarnet forstår lite. Han prøver nok en gang å spørre lille Mille. Lille Mille forklarer til han på en papirlapp at hun er döv. Hun visste at hun kunne komme opp fra gropa, siden han oppmuntret henne hele veien om at hun kom til å klare det. Det hun trodde hun hørte, var det hun trengte å høre for å kunne dytte seg selv noen hakk lenger.

Klokken ni ringer vekkeklokken til lille Mille. For en drøm, tenker hun. Hun er ikke redd for sin første skoledag lenger. Hun vet at det unike ved henne, kan like gjerne være det som gjør at hun er sterkere i visse situasjoner, enn om hun hadde vært normal. Lille Mille er og kommer alltid til å være forsiktig med det hun sier til andre. En oppmuntring til noen som er nede, kan være det som løfter dem opp slik at de kommer seg gjennom dagen. Hadde lille Mille hørt hva det store hare-barnet egentlig sa, kunne det vært ordene som hadde gjort at hun hadde gitt opp og ikke kommet seg opp fra gropa.

Mine 2 ideer:

Straff som ufortjent:

Kjell og Jørn er ute og leker, plutselig finner Jørn en helt ny fotball. Han forteller Kjell at han har funnet en ball. Kjell blir sint og mener at siden de leker sammen, så har de funnet den sammen. En stund etter hører de at den største gutten i byggefeltet leter etter ballen sin.

Jørn som har ballen, blir redd og skriker, "vi er dau".

Kjell sier, "ikke si at vi er dau, si heller at du er dau. Når jeg ikke vil ha noe med ballen å gjøre, så vil jeg ikke ha noe med straffa å gjøre heller".

Føflekken:

Et nyforelsket par, Rita og Jon, skal flytte sammen. Rita har en føflekk i panna som irriterer Jon mer enn han hadde fryktet. Den irriterer han så mye, at han overtaler Rita til å fjerne den. Å fjerne føflekken gjorde ikke like mye for Jon som han trodde. Det var noe som manglet. Etter en tid, forstår han at føflekken er en del av den Rita han var forelsket i. Han savnet den. Deretter begynte han å tegne føflekken i panna til Rita med en sprit-tusj, hver dag. Det som så ut til å være det han hatet mest, var det som måtte til for at Rita skulle være akkurat den jenta han ville ha.